

[Finansministeren.]

Til det konservative folkepartis meddelelser om, at partiet vil undlade at stemme om finanslovforslaget, skal jeg kun gøre to bemærkninger.

Den ene bemærkning er den, at det forekommer mig, at kvaliteten af det konservative folkepartis spareforslag, som blev kritiseret af adskillige ordførere i torsdags, er så beskeden, at det ikke er muligt for det konservative folkeparti med rimelighed at påstå, at partiet evner at spare 7 mia kr. i forhold til det foreliggende forslag.

Den anden bemærkning, jeg gerne vil gøre, er, at det konservative folkepartis indstilling til finanslovforslaget må kunne tages som et klart udtryk for, at folketingets to egentlige konservative partier — og andet udtryk skal jeg ikke bruge ved denne lejlighed — nemlig det konservative folkeparti og fremskridtspartiet, nu er rykket hinanden endnu nærmere. Denne afklaring af en politisk kendsgerning betragter jeg i og for sig som en fordel.

Hr. Freddy Madsen var så venlig at anerkende, at regeringens foranstaltninger, især momsnedsettelsen, havde virket positivt på beskæftigelsen, og derefter spurgte hr. Freddy Madsen, hvorfor man så ikke går videre med en ekspansiv finanspolitik. Det spørgsmål har jeg allerede besvaret i mit første oplæg her i dag, og svaret er, at regeringen er gået så langt med en beskæftigelsesfremmende, så langt med en aktivitetsstimulerende finanspolitik, som hensynet til betalingsbalancen i øjeblikket tillader. Vi kan jo nu engang ikke øge betalingsbalanceunderskuddet med mere end det, vi har mulighed for at låne i udlandet, og enhver politik, der ikke tager hensyn til denne kendsgerning, er uden forbindelse med virkeligheden — denne kommentar har også adresse til nogle af hr. Wilhjelm bemærkninger — af samme grund må vi også afvise det af hr. Freddy Madsen stillede forslag til motiveret dagsorden.

Til hr. Wilhjelm skal jeg sige, at jeg må afvise påstanden om, at finanslovforslaget i den foreliggende form er udtryk for en strammere finanspolitik end det finanslovforslag, som jeg fremsatte i november. Det forholder sig modsat: statens udgifter i tilknytning til udløsningen af den anden dyrtidsportion og den omprioritering, som æn-

dringsforslagene i øvrigt er udtryk for, betyder en mere aktivitetsfremmende finanspolitik.

Statsministeren (*Anker Jørgensen*):

Jeg vil allerførst sige om de mange dagsordener, der er fremsat under debatten i dag, at de jo vitterlig er et udtryk for, at man i vort samfund står over for nogle problemer, som har en tendens til at splitte befolkningen og splitte den efter temperament, ikke altid efter de traditionelle politiske linjer.

Jeg vil gerne gøre den almindelige bemærkning, at det er uhyre farligt, hvis man ikke i folketinget gør et virkeligt forsøg på at vurdere disse følelsesladede problemer på en sober og realistisk måde og ligesom prøver på at neddæmpe de voldsomme følelser, som engageres i disse sager. Hvis ikke vi gør det, men i stedet puster til ilden, så kan det være farligt. Jeg vil gerne sige det lidt højtideligt, så kan det være farligt for selve folkestyret.

Må jeg ellers om dagsordenerne sige, at den, der er fremsat af socialdemokratiet, kan regeringen acceptere. Der er stillet en række ændringsforslag eller nye forslag angående Christiania, som regeringen må afvise. Det vil justitsministeren komme nærmere ind på.

Der er også fremsat et dagsordensforslag om Vietnambørnene, også med en ret vidtgående konsekvens. Jeg skal bare for en ordens skyld sige, at regeringen må afvise det.

Der har også været inddraget spørgsmålet om blokadesager og politivedtægt. Også dem tror jeg justitsministeren vil sige mere om, men jeg vil godt i første omgang sige: afvisning. Når det gælder selve forslaget til finanslov, har finansministeren tilkendegivet regeringens holdning.

Må jeg om Vietnambørnene ganske kort sige — og det er i særlig grad henvendt til hr. Ninn-Hansen — at regeringen ønsker ikke, heller ikke i spørgsmålet om Vietnam-sagen, at anvende det, hr. Ninn-Hansen kaldte jernnæven. Jeg mener, at den slags ting absolut bør undgås. Det har været regeringens hensigt, at der skulle skabes ro omkring børnene, således at man virkelig kunne komme i gang med den uddannelse af dem og med den akklimatisering, som er nødvendig, hvad enten de skal blive eller